

Ἀπόστολος της Κυριακή 29/03/20, Δ' τῶν Νηστειῶν (Ἰωάννου τῆς Κλίμακος)

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ Ζ' 13 - 20

Ἀδελφοί, τῷ Ἀβραάμ ἐπαγγελάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὁμόσαι, ὥμοσε καθ' ἑαυτοῦ λέγων· ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε· καὶ οὕτω μακροθυμήσας ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας· ἄνθρωποι μὲν κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὄρκος· ἐν ᾧ περισσότερο βουλόμενος ὁ Θεὸς ἐπιδειξάτωι τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὄρκω, ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος· ἦν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος, ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

Μετάφραση στην Νεοελληνική

Εἰς δε τὸν Ἀβραάμ, ὅταν εἶχε δώσει ὁ Θεὸς τὰς μεγάλας υποσχέσεις, ἐπειδὴ δὲν εἶχε κανένα μεγαλύτερον του-εφ' ὅσον αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος ἀπειροτέλειος-δια να ὀρκισθῆ καὶ να βεβαιώσῃ ἔτσι κατὰ τὸν ἀπόλυτον τρόπον τὸν Ἀβραάμ, ὅτι ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως θα τὰς εκπληρώσῃ, ὠρκίσθη στον ἑαυτὸν τοῦ λέγων· “ἀληθῶς καὶ βεβαίως θα σε εὐλογήσω πλουσίως καὶ θα αὐξήσω εἰς πλήθος πολὺ καὶ ἀναρίθμητον τοὺς ἀπογόνους σου”. Καὶ ἔτσι ὁ Ἀβραάμ ἐπίστευσεν στον Θεόν, ἐπερίμενε με ἀκλόνητον ἀναμονήν, καὶ ἐπέτυχε τὴν εκπλήρωσιν τῆς υποσχέσεως, (διότι ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀπέκτησε υἱὸν ἐκ τῆς Σαρρας, τὸν Ἰσαάκ, γενάρχη καὶ ἀρχηγὸν ἔθνους, εφ' ἐτέρου δὲ ἀπὸ τὴν χώραν τῶν πνευμάτων εἶδε τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ εὐλογημένου Σωτῆρος τῶν ἀνθρώπων). Διότι οἱ ἄνθρωποι ὀρκίζονται συνήθως στον Θεόν, τὸν μεγαλύτερον ἀπὸ ὅλους, καὶ δίδεται ὄρκος, δια να σταματήσῃ κάθε ἀντιλογία μεταξὺ τῶν καὶ δια να ἐπιβεβαιωθῶν ἐπισήμως τὰ λεγόμενα. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεός, ἐπειδὴ ἠθέλε με μεγαλύτεραν βεβαιότητα να δεῖξῃ στους κληρονόμους τῶν υποσχέσεών του τὸ ἀμετάκλητον καὶ ἀμετακίνητον τῆς ἀποφάσεως του, συγκατέβη να χρησιμοποίησῃ ὡς μέσον ἐπιβεβαιώσεως τὸν ὄρκον. Καὶ ἔτσι με δύο πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀμετάκλητα καὶ ἀμετακίνητα, δηλαδὴ με τὴν ὑπόσχασίν του καὶ τὸν ὄρκον του, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον να ψευσθῆ ποτὲ ὁ Θεός, να ἔχωμεν τὴν βεβαιότητα καὶ τὸ στήριγμα να κρατήσωμεν τὴν ἐλπίδα, ἣ ὁποῖα μας ἔχει προσφερθῆ. Αὐτὴν δὲ τὴν ἐλπίδα τὴν ἔχομεν σαν ἄγκυραν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ καὶ σταθεράν, ἣ ὁποῖα εἰσέρχεται καὶ μας κρατεῖ σταθερά ἠνωμένους πρὸς τὸν οὐρανόν, τὸν ὁποῖον οὐρανόν ἐσυμβόλιζε τὸ ἐκεῖθεν ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου τμήμα, τὰ Ἁγία τῶν Ἁγίων. Εἰς τὸν οὐρανόν δὲ πρωτοπόρος χάρις ἡμῶν εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς, γενόμενος ἀρχιερεὺς κατὰ τὸν τύπον τοῦ Μελχισεδέκ, ὅχι προσωρινός, ἀλλὰ αἰώνιος.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, ἄνθρωπος τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτῷ, καὶ λέγων· Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱὸν μου πρὸς σέ, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον. καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· Ὡ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρὸς με. καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν. καὶ ἰδὼν αὐτὸν εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίετο ἀφρίζων. καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; ὁ δὲ εἶπε· Παιδιόθεν. καὶ πολλὰκις αὐτόν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς. ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρύων ἔλεγε· Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ. ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς οὐτὶ ἐπισυντρέχει ὄχλος ἐπετίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ λέγων αὐτῷ· Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω, ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν. καὶ κράξαν καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτόν ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτόν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτόν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτόν κατ' ἰδίαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό. καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελεθῆν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Καὶ ἐκεῖθεν ἐξεληθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἤθελον ἵνα τις γνῶ· ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι· Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

Μετάφραση στην Νεοελληνική

Καὶ λαβὼν τὸν λόγον ἕνας ἀπὸ τοῦ πλήθος εἶπε· “Διδάσκαλε, ἔφερα πρὸς σε τὸ παιδί μου, ποὺ ἔχει καταληφθῆ ἀπὸ πονηρὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔχει ἀφαιρέσει τὴν λαλίαν. Καὶ εἰς ὅποιον τόπον τὸ καταλάβῃ, τὸ συγκλονίζει καὶ τὸ ρίπτει κάτω καὶ τὸ κάνει να ἀφρίζῃ, να τρίζῃ τὰ δόντια του καὶ να μὲν ξηρὸν καὶ ἀναίσθητον. Καὶ εἶπα στους μαθητὰς σου να διώξουν αὐτὸ τὸ πονηρὸν πνεῦμα, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν”. Δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη εἰς αὐτόν καὶ εἶπε· “ὦ γενεὰ, ποὺ μένεις ἀκόμη ἄπιστος, παρ' ὅλα τὰ θαύματα ποὺ ἔχεις ἰδῆ· ἕως πότε θα εἶμαι μαζί σας; ἕως πότε θα σας ἀνέχωμαι; Φερετε αὐτόν σε μένα”. Καὶ ἔφεραν πράγματι τὸ δαιμονιζόμενον παιδί. Καὶ τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν, μόλις εἶδε τὸν Ἰησοῦν, ἀμέσως συνεκλόνησε με σπασμούς τὸν νέον, ὁ ὁποῖος ἀφού ἔπεσε εἰς τὴν γῆν, ἐκυλίετο καὶ ἐβγαζε ἀφρούς. Καὶ ἠρώτησε ὁ Κύριος τὸν πατέρα τοῦ νέου· “πόσος καιρὸς εἶναι ἀπὸ τότε ποὺ συνέβη αὐτό;” Καὶ ἐκεῖνος εἶπε· “ἀπὸ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν. Καὶ πολλὰς φορὲς τὸν ἔρριξεν εἰς τὴν φωτιὰ καὶ εἰς τὰ νερά, δια να τὸν ἐξοντώσῃ. Ἀλλ' ἐάν ἠμπορῆς να κάμῃς τίποτε, σπλαγχνίσου μας καὶ βοήθησέ μας”. Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε τούτο· “ἐάν συ ἠμπορῆς να πιστεύσῃς, τότε ὅλα εἶναι κατορθωτὰ στον πιστεύοντα”. Καὶ ἀμέσως πατὴρ τοῦ παιδίου με δάκρυα εἰς τὰ μάτια ἐκράξε καὶ εἶπε· “πιστεύω, Κύριε, βοήθησέ με να ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὴν ὀλιγοπιστίαν καὶ να ἀποκτήσω ζωντανὴν πίστιν”. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶδε ὅτι λαὸς ἔτρεχε ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη καὶ ἐμαζεύετο ἐκεῖ, ἐπέπληξε τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα καὶ τοῦ εἶπε· “τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ τὸ κωφόν, ἐγὼ σε διατάσσω, ἐβγα ἀπὸ αὐτόν καὶ ποτὲ πλεόν να μὴ ξαναεἰσέλθῃς εἰς αὐτόν”. Καὶ τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν ἀφού ἐκράξε καὶ συνεκλόνησε παρὰ πολὺ τὸν νέον, ἐβγήκε. Καὶ μένει ὁ νέος σαν πεθαμένος, ὥστε πολλοὶ να λέγουν ὅτι ἀπέθανε. Ὁ δὲ Ἰησοῦς τὸν ἐπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἐσήκωσε καὶ ἐκεῖνος ἐστάθη ὄρθιος. Ὄταν δὲ εἰσῆλθεν ὁ Κύριος εἰς ἕνα σπίτι, οἱ μαθηταὶ τοῦ τὸν ἐρωτοῦσαν ἰδιαίτερος· “διατί ἡμεῖς δὲν ἠμπορέσαμεν να διώξωμε τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα;” Καὶ ἐκεῖνος τοὺς εἶπεν· “αὐτὸ τὸ γένος τῶν δαιμονίων με τίποτε ἄλλο δὲν διώχνεται, παρὰ μόνον με προσευχὴν καὶ νηστείαν”. Καὶ ἀφού ἀνεχώρησαν ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπροχωροῦσαν ἀπὸ ἀπόμερους δρόμους δια μέσου τῆς Γαλιλαίας καὶ δὲν ἠθέλε να μάθῃ κανεὶς δια τὴν διάβασίν του αὐτήν. Καὶ τούτο, διότι ἐδίδασκε τοὺς μαθητὰς τοῦ ἰδιαίτερος καὶ τοὺς ἐπιτηροῦσε, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας μοχθηρῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι καὶ θα τὸν θανατώσουν, καὶ ἀφού θανατωθῆ, τὴν τρίτην ἡμέραν θα ἀναστήθῃ.